

náhradě za zpropitné. Nebyla-li práce přes čas v podniku žalované povolena a šlo-li o zakázané práce, byla každá dohoda a úmluva o úplatě za hodiny přes čas podle § 879 obč. zák. nicotnou a nicotným tedy i ujednání, že hodiny přes čas mají býti odměněny účastí na 10%ní náhradě za zpropitné. Odměnu za tyto práce přes čas nelze sice opírat o zákon čís. 91/1928, ježto zaručuje v § 6 (3) a 7 (4) »zvláštní« odměnu jen za dovolené hodiny přes čas (sb. n. s. čís. 8717, 8818, 10.226, 10.504). Vykonali-li však žalobce pro žalovanou jako svou zaměstnavatelku uložené práce přes čas, za něž neobdržel přiměřené zaplacení, pak může žalobní žádost — jak to i učinil — důvodně opřít o bezdůvodné obohacení zaměstnavatelky a vlastní poškození. (sb. n. s. 12.159). Jde-li tedy o zakázanou práci přes čas, bude třeba přesně zjistiti, kolik hodin přes čas žalobce celkem konal, dále která úplata za tyto práce jeví se býti přiměřenou a nedostalo-li se žalobci za ně již přiměřené náhrady v celkovém jeho platu (stravě a účasti na zpropitném) úhrnkově, jelikož by v takovém případě nebylo lze mluvit o poškození žalobcově a obohacení žalované na jeho úkor. Již z těchto úvah je zřejmo, že věc není zralá k rozhodnutí a bylo proto napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti odvolacímu soudu (§ 510 c. ř. s., §§ 35 a 33 zák. čís. 131/1931).

### Čís. 13559.

**Žalobě podle § 37 ex. ř. nelze vyhověti, byla-li exekuce v době vynešení rozsudku první stolice k návrhu vymáhajícího věřitele zrušena. Lhostejno, že vymáhající věřitel v návrhu na zrušení exekuce uvedl, že zrušení exekuce neznamená podrobení se vylučovací žalobě.**

(Rozh. ze dne 18. května 1934, Rv I 947/34.)

Žalobě o nepřípustnost exekuce podle § 37 ex. ř. procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

### Důvody:

Žalobce se domáhal žalobou uznání, že exekuce vedená žalovaným na věci seznamenané v zájemním protokolu, jest nepřípustná, poněvadž věci jsou jeho vlastnictvím. Jde tedy o žalobu podle § 37 ex. ř. Žaloba tato může býti podána, jakmile byl vylučovaný předmět exekucí zasažen a pokud exekuční řízení není skončeno. Dovolatel sám doznává, že exekuce byla usnesením ze dne 27. října 1932 zrušena. Dne 4. dubna 1933, kdy bylo řízení v první stolici skončeno a v době rozsudku vydaného dne 6. dubna 1933 byla tedy exekuce již zrušena a nemohla proto býti uznána na nepřípustnou. Tím odpadl podklad pro žalobní nárok. Správně dovozuje napadený rozsudek, že pro zažalovaný nárok jest rozhodnou doba vydání rozsudku, že ustanovení § 406 c. ř. s. se podle své povahy a účelu vztahuje i na žaloby určovací, již jest i žaloba vylučovací, třebaže se tu zájem na určení právního poměru předpokládá. Není rozhodné, že žalovaný v návrhu na zrušení exekuce uvedl, že zrušení exekuce neznamená submisi na vylučovací žalobu. Napadený rozsudek

správně dovozuje, že šlo o nepřípustnost určité exekuce, a že znění žalobní prosby nemohlo upravit právní poměr mezi stranami definitivně pro celou příští dobu, tak aby exekuce na tyto předměty se strany žalovaného byla na příště vůbec nepřípustná. To podle žalobní prosby, která zněla jen na nepřípustnost exekuce, t. j. exekuce právě vedené, soud ani vysloviti nemohl. Není tedy napadený rozsudek právně mylný, při čemž není třeba uvažovati, co by bylo právem, kdyby byl býval současně žalován také dlužník a kdyby byl nepřípustnost exekuce uznal, neboť případ ten tu nenastal.

### Čís. 13560.

Proti usnesení rekursního soudu, jímž, změniv usnesení prvního soudu, mu nařídil, by opět zahájil řízení podle § 194 c. ř. s., jest dovolací rekurs nepřípustný.

(Rozh. ze dne 18. května 1934, R II 218/34.)

Rekursní soud uložil prvnímu soudu, by jednání skončené podle § 193 c. ř. s. znovu zahájil podle § 194 c. ř. s.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

### Důvody:

Napadeným usnesením bylo prvnímu soudu nařízeno, by jednání podle § 193 c. ř. s. skončené znovu zahájil podle § 194 c. ř. s. To má za následek položení roku podle § 130 c. ř. s., jemuž zvláštním oprávněným prostředkem nelze odporovati (srov. také »odpovědi« min. sprav. k § 194 c. ř. s.). Je lhostejné, že tak nařídil teprve soud rekursní, neboť jeho opatření vstupuje na místo opatření soudu první stolice, jemuž by rovněž nebylo lze odporovati samostatným oprávněným prostředkem podle § 186 c. ř. s. Bylo proto dovolací rekurs jako nepřípustný podle § 526 c. ř. s. odmítnouti.

### Čís. 13561.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Odvolací soud ve věcech pracovních není oprávněn ve sporu o hodnotu vyšší než 300 Kč zrušiti rozsudek prvního soudu a vrátiti věc pracovnímu soudu k dalšímu jednání a k novému rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 18. května 1934, R II 231/34.)

Pracovní soud zamítl žalobu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.